

Goedenmorgen, vrienden.

Gelukkig Kerstfeest. We zijn hier dan samen op de eerste Kerstdag en dat wil zeggen dat we onwillekeurig gaan teruggrijpen naar de kerstsfeer, Kerstmis met klokken, die in de nacht beieren, stervende denne- en sparreboompjes, die gevaarlijk flikkerende kaarsjes dragen. Een hoop glimmende ballen en hier en daar een kerststal, die in de halve vergetelheid van kaarslicht nog een flauw symbool is van het begin van deze dingen. Kerstfeest, het feest van het licht met grauwheid, verregende straten hier, elders misschien de zwaar gepakte en overgekilde sneeuw van het noorden.

Wanneer je zo'n Kerstdag beziet, dan komen er zo allerhand gedachten op. In het gebied van de Jangtse regent het op het ogenblik, een voortdurende felle regen die neervalt, mensen die, juist omdat de wereld Kerstfeest viert, moeten gaan werken. En wat meer naar het zuiden een haast verstikkende tropische warmte, vol van vocht, en mensen die niet eens weten dat het Kerstfeest is. Pagoden, tempeltorentjes, grote steden met monstrueuze dennen en overal de restanten van de reclame-campagne van de afgelopen tijd.

Je vraagt je af: „Wat is dat Kerstmis eigenlijk? Wat is het geworden?"

Mens, maar dat is ongetwijfeld al enige tijd geleden, eens was het het feest van het Christuskind. Het eenvoudige feest van een kind dat geboren wordt op de wereld. Een kind waar je eigenlijk nog niets van weet. Nou ja, het wordt door zingende engelen aangekondigd, maar wat zal dat kind zijn? Zal het de koning worden, die Rome verplettert? Zal het misschien, zoals Herodes vreest, viervorst van Judea worden? Of zal het leraar worden of timmerman? Je weet het eigenlijk niet. Maar het feit alleen dat het kind geboren wordt, het feit dat ergens de essence van de hoogste sfeer, in een menselijke vorm verstoffelijkt, op aarde kan komen, dat is al voldoende voor het grote feest. Nou, je hoort het in de Kerstliedjes zo leuk weerklinken: „De herderkens lagen bij nachte. Komt allen tezamen. Komt laat ons gaan aanbidden."

Het is echt een sfeer van, hoe zal ik zeggen, van een soort verheerlijkt zijn. Je weet eigenlijk niet goed wat je ermee moet beginnen. Vrede op aarde. Ja, ja. Vrede op aarde, maar zelfs in die dagen geen vrede. Waar moet dat heen?

En als je dan zo filosofeert, dan ga je kijken achter die façade, achter al die mooi versierde Kerstbomen, die openbare samenkomsten en samenzangen, achter al die reclame en dan vind je eigenlijk bange mensen. Dat is ook vreemd. Kerstmis, vredesfeest en mensen die van binnen ergens bang zijn en een beetje onrustig. Mensen, die wat geprikkeld en geërgerd zijn, en die niet precies weten wat er gaat gebeuren. Waarom? Waarom zou een mens op Kerstmis angst hebben of prikkelbaar zijn? Waarom zou hij zijn gebrek aan innerlijke vreugde en beleven moeten verbergen achter papiermaché-bouwsels van Sante Claus en zo? Ik denk zo, dat dat komt omdat de mens eigenlijk het contact heeft verloren juist met Kerstmis, met het feest van licht. Indertijd de heidenen, die nog niets wisten van Jezus, vierden het Kerstfeest eigenlijk beter dan de moderne Christelijke maatschappij.

En toch ergens, ergens is er iets, dat je pakt. En nu moet u mij niet kwalijk nemen dat ik niet sentimenteel ga worden over kinderstemmetjes, en kaarsvlammetjes, weerkaatst in kinderen, want voor mij is

dat eigenlijk een klein beetje uit de tijd. Per slot van rekening: de Kerstboom van deze dagen draagt ergens een atoombommetje en een paar raketten naar Mars en naar de Maan. En toch voel ik ergens een sidderende verwachting, ergens is er in de mensheid achter al die angst toch een hoop, op verlossing. De mensheid is bang van zichzelf. Angst voor wat ze zelf heeft geschapen en gecreëerd, angst voor de monsterlijke bouwsels van papier, die zich staat en kerkenoemen. Angst voor de monsterlijke producten der laboratoria, die eens misschien de zegen zouden kunnen zijn van een nieuwe tijd en die de mens al snel heeft veranderd in de hellehonden die met lichtende kracht het leven van de wereld zullen jagen.

Je zoudt er haast pessimistisch onder worden. Ik zou zeker pessimistisch zijn bij het zien van al die gerechtvaardigde angst, verborgen achter verkoopcampagnes en zo, wanneer niet ergens dat sprankje hoop bleef.

Het lijkt net de doos van Pandora. Alles is uitgevlogen op deze wereld en er blijft de mens niet veel meer over. Maar de hoop blijft achter. U zoudt het Kerstfeest het feest van de hoop kunnen noemen. Hoop op vrede, hoop op geluk, hoop op het doel in je leven, hoop op een mensheid, die waarlijk mens kan blijven. Wanneer die hoop gedooft zou zijn, zou het zinloos zijn om hier samen te komen en verder te spreken. Maar het feit dat de mens nog durft hopen, dat hij altijd nog weer durft verwachten een groot gebeuren, een nieuwe openbaring, een vervulling van zijn wensen, dat zou je toch uiteindelijk optimistischet maken.

Zolang een mens hoopt, ergens diep in zich durft verwachten, dat er licht zal komen, dat al die sombere wolken van verwarring en menselijke onkunde voorbij zullen gaan, wanneer ergens de mens in het herdenken van een ver verleden nog hopen durft op de Christusgeest in de toekomst, dan is die wereld nog te redden, dan is er nog geen sprake van een ondergang. Maar wee de mens, die de hoop doodt. Want, waar geen hoop meer is en geen verwachting, daar sterft zelfs het goddelijke licht uit, daar blijft alleen het duister van een zelf geschapen sfeer van verschrikking.

Dat is dan zo van buitenaf gezien Kerstmis. Maar op dit Kerstfeest en rond dit Kerstfeest speelt zich veel meer af. U heeft in de afgelopen tijd meerdere malen gehoord: Dit is juist een tijd van buitengewoon sterk licht, van lichtende krachten. Dit is een tijd waarin de verandering a.h.w. een nieuwe lente aankondigt van menselijk beleven, maar ook een geestelijk bewustworden. Dan zijn de tekens misschien wat bar en wat kil. Men zegt dat het toen het Kind Jezus in de stal stond, zó koud was dat men zich warmde aan de adem van een ezel en een os. Ik weet niet of het waar is, maar toch geloof ik wel te mogen stellen: Jezus werd geboren juist in de tijd, dat alles er zo somber mogelijk uitzag, de tijd dat Rome zijn verval begon te kennen in de te grote luxe, die de stad doordesemde en de te grote wreedheid en zelfzucht van zijn soldaten, zijn gouverneurs. Een tijd van kilte, van kou, van nood.

Dat is typisch, het licht komt altijd juist wanneer je het niet verwacht. Misschien mag ik zeggen dat Kerstmis het feest van het onverwachte is, ook dit Kerstfeest. Natuurlijk, er is op het ogenblik hier en daar een godsvrede gesloten voor een enkele dag, maar reken er niet op, dat de verwarringen van deze tijd zo snel voorbij gaan. Vol van onverwacht geweld, onverwacht gebeuren. Men trekken en gaan van mensen en voortdurende strijd tussen belangen. Het lijkt wel de volkstelling van Tiberius, die een heel volk overhoop gooide.

In die verwarring komt het licht. Het licht dat er ook vandaag is en ook voor ons is. Het zal waarschijnlijk bij het Kind in de Kribbe een speculeren geweest zijn wat het wel zou zijn. Een engel heeft het aangekondigd, zo zegt het verhaal, en onwillekeurig zullen die herders zich hebben afgevraagd: „Zouden nu de goede tijden komen? Wat zal dit Kind gaan betekenen voor ons?” Niet voor het volk der Joden, nee, voor ons zoals we hier zijn, want elke mens denkt altijd aan zichzelf. Wanneer wij hier op Kerstmis sa-

menzijn, is het natuurlijk dat we op de zelfde manier denken als die herders. We bedoelen het wel goed, maar onze wereld draait uiteindelijk rond onszelf. We kunnen haast niet anders leven en denken en we gaan ons afvragen: „Wat kan dit voor ons zijn dit Kerstfeest, wat is dit geboren wordende licht op aarde?”

In de eerste plaats is een dergelijk licht altijd kracht, een vorm van energie, een ontketenen a.h.w. van het bovennatuurlijke in een wereld, die allang niet meer aan wonderen geloofd. Een interessant gebeuren, maar voor ons is het wonder al langere tijd iets waar we, nou ja, regelmatig mee rekenen, wat we ondergaan, wat we meemaken. Wonder kan ons zoveel niet zeggen. Wat dan nog meer? O ja, dit Kerstfeest dat is waar ook, dat is opening van een bepaalde leer, een wet op aarde; een nieuwe wereldleraar is werkzaam op het ogenblik. Die lichtende kracht zal natuurlijk die tijding uitdragen over de wereld, hoe weten we niet. Maar ja, dat zal toch wel het geval zijn. Dat zouden we graag willen weten, maar als we nu alles weten van die nieuwe wereldleraar en zijn leer, zouden we dan ons leven kunnen veranderen? Zoudt u plotseling veranderen?

Jezus vond 12 leerlingen die met hem meegingen, 12 apostelen en uiteindelijk vond hij er nog 40. Veertig, die hem volgden, overtuigd door zijn wonderen, en daar heeft hij heel wat wonderen voor moeten doen voor het zover was. Dat zijn samen 52 mensen, 52 mensen op een volk dat toch meerdere miljoenen telt.

Hoeveel zullen er hier in Nederland dan zijn? Misschien 100, Zullen wij één van die honderd zijn? Het is onwaarschijnlijk. En dan zou die wereldleraar zelf hier moeten zijn. Hij zou zelf met wonderen en tekenen de mensheid moeten overtuigen; dan misschien, heel misschien, zou hij een paar volgelingen vinden. Die wereldleraar is interessant, maar niet overtuigend.

Wat hebben we nog meer van dat Kerstfeest? O, ja, dat is waar, wanneer het licht komt, komen de hoogste krachten des lichts op de wereld. Ja, dat is waar ook, dat hebben we verteld, al een paar keer. Wat zou dat betekenen voor een mens? Wat betekent het als je geconfronteerd wordt met een engel Gods? Voor de meesten alleen maar dat ze de ogen dicht doen en weglopen of onmiddellijk een verlanglijstje beginnen voor te leggen van alles wat ze zonder moeite zouden willen verwerven, nietwaar? En toch, zo'n engel Gods, zo'n lichtende kracht, kan misschien iets meer zijn. Misschien dat juist die krachten des lichts iets te zeggen hebben, in ons, waarop we antwoord kunnen geven. Misschien dat juist die kracht van het licht in ons die kleine scheiding doorbreekt tussen kleinmoedigheid en menselijke angst en een inzicht in het hoger weten, in het hoger begrijpen. Ja misschien, misschien dat er van binnen iets veranderen kan in een stortvloed van geestelijk licht. O, niet van buiten. Een mens blijft mens, maar van binnen en dat zou belangrijk kunnen zijn.

Die veranderingen, die werkingen van licht, dit Kerstgebeuren in de mens, kun je niet omschrijven en u moet ook niet denken dat ik dat vandaag probeer. Je kunt het alleen uit de verte aanduiden als het persoonlijk wonder dat haast ongemerkt aan je gebeuren kan. Toch is juist dit innerlijk wonder, dit begrip krijgen voor dingen, die eigenlijk tot nog toe aan je voorbij zijn gegaan, erg belangrijk. Want wanneer dan een lichtende geest zou spreken, zoudt u misschien verstaan wat er als een siddering meeklinkt achter de woorden. Je zoudt misschien eindelijk iets begrijpen van de zin van de dingen.

Weet u: alles moet zin hebben, ook de sleur van de Orde en ik zeg opzettelijk de sleur. Die voortdurende reeks van boodschappen, van leringen die zo vaak op elkaar lijken of zelfs een herhaling schijnen te zijn, -wat heus niet altijd waar is, maar wat je dan zo ziet-, dat voortdurend bezig zijn met hetzelfde, het je voortdurend inspannen voor hetzelfde, ach, dat gaat zo vervelen. Dat kunnen we ons best voorstellen. Maar als je nu zin

ziet in die slour, wanneer het uitgeheven wordt boven het normaal verder sukkelen met een geringe hoop dat je er geestelijk weleens zult komen, dan heb je toch een Kerstgebeuren, zou ik zeggen, wanneer die zekerheid er is.

Het is jammer, dat ik u op deze Kerstdag die zekerheid niet kan geven. Die moet u zichzelf verwerven, het ligt eraan hoe u open staan voor de dingen, wat u begrijpt van al wat bestaat, van al wat er is, al wat er werkzaam wordt.

Maar we kunnen in ieder geval wel iets anders doen. We kunnen proberen u een contact te geven met hogere lichtende kracht, met de nieuwe wereldleraar en zijn werk. We kunnen proberen a.h.w. een samenvatting te geven van al wat op het ogenblik werkelijk gebeurt. De achtergrond van dit schijnbare feest van verwarring. Die achtergrond hebben we natuurlijk ook redelijk gegeven, dat hebben we vrijdag gedaan. Maar vandaag moeten we die achtergrond geestelijk zoeken. We moeten in onszelf, maar ook in de goddelijke werking, die zich voor ons openbaart, doordringen en van daaruit a.h.w. de essentiële kracht, de noodzakelijke waarde en energie in onszelf gaan opnemen.

U zoudt het misschien enigszins kunnen vergelijken met een steravond, maar dan zonder inzegening. Een pogen om voor jezelf, nou ja, laten we maar eerlijk zeggen, eindelijk ook de Kerststemming te pakken te krijgen, die werkelijk hoort bij het feest. Niet de gezapig stroperig vrome wijding; maar ergens het leven, het wordend leven van een nieuw licht, van een geboorte. Ik ben blij, dat we u deze morgen althans iets van dat licht, iets van die geboorte kunnen geven. We zitten natuurlijk met de moeilijkheid van de verbinding, willen die op aarde vertoevende geesten en krachten kunnen werken, d.w.z. dat er een monitor, laten we zeggen een soort verbindingsman uit de geest, de zaak moet reguleren. Maar wat geeft het eigenlijk hoe dit komt, wanneer het u gegeven is daaruit iets te putten van het ware Kerstfeest, iets te putten van de werkelijkheid, die nu vandaag de dag geldt?

Het is dan ook daartoe dat ik op het ogenblik plaats ga maken dus voor andere kracht, andere sprekers. Ik zou alleen nog dit willen opmerken: U moet proberen om ook achter de woorden mee te luisteren, want er zijn nu eenmaal dingen die in deze dagen niet met woorden gezegd kunnen worden en die toch belangrijk zijn. Misschien dat u ze innerlijk aanvoelt. Vrienden, nogmaals: ik wens u een gezegende Kerstviering, prettig Kerstfeest.

- 8 -

Goedenmorgen vrienden.

Een feest van licht vandaag en van een werkelijk licht. Uit alle sferen bundelt zich tot de aarde steeds sterker de kracht van de geest. Vanuit ons hele wezen gaan de liefde, de genegenheid die wij kennen voor de Schepper en zijn schepping thans uit naar u en uw wereld.

Er is in ons een kloppen en dringen dat zegt: Nu is de tijd gekomen om de mens te wekken, om de mens het nieuwe te geven. En al de kracht en alle wezen, al het besef, wordt nu op aarde gebracht, zoals de hoogsten onder ons dat eens op aarde brachten in hun eigen vorm. Er zijn onder ons een vijftal verschillende ^{groepen} graden, die tezamen met degenen die al op aarde werkzaam zijn (een drietal) plus een hoge graad, die leiding geeft maar nog niet onmiddellijk de aarde beroert, het totaal werkzaam aantal groepen tot negen opvoert.

Elk van die groepen is natuurlijk verdeeld. Sommigen worden tot stem,

anderen tot klank of een gevoel, sommigen alleen maar tot een innerlijke troost. Maar allen hebben we één ding gemeen: Wij willen de wereld bewust maken van de werkelijkheid. De mens droomt zo vaak en soms vragen we ons af of de hele mensheid niet een doornroosje is, verzonken in een monsterlijke slaap vol nachtmerries, alleen wachtend op de kus van de lichtende kracht om op te staan en stralend de oude volheid van leven te hernemen. Er zijn natuurlijk vele stemmen, die elk voor zich in al deze groepen uitdrukking geven aan hetzelfde gevoel. De lagere groepen, de groepen die reeds langere tijd op aarde werkzaam waren, zij spreken samen tot us, „Wij hebben u gegeven wat wij bezaten aan wijsheid. Wij hebben u gegeven wat wij bezaten aan kracht. Nu echter zult gij zelf moeten antwoorden. Het is niet voldoende dat onze stem reept. Gij zult innerlijk antwoord moeten geven.“

En deze groep van dienenden wacht op het antwoord van de mensheid, omdat ze juist dan de volheid van haar schatten op de mensheid ontladen kan. En daar is de groep van een broederschap. Een broederschap die de aarde zo lange tijd heeft getracht te voeren tot licht en bewustwording. En haar stem klinkt: „Dit zijn de dagen en de tijd is aangebroken. Weest bereid mensheid, want al wat oud is en mors, zal vernietigd worden. Doch al wat nieuw is en leeft en waarin de kracht van de geest is, zal verheerlijkt worden. Want zo zegt ons de kracht, zo spreekt ons de wijsheid, zo is ons het vermogen gegeven. Gij zult uit uzelf moeten vinden de nieuwe weg en het nieuwe licht; maar waar ge ook tracht voort te gaan, daar vindt ge ons op uw pad om te helpen“.

En dan aarzelt die stem een ogenblik om te vervolgen: „En ik zeg u, zo gij één kunt zijn met ons, de poorten staan open. Ge kunt doordringen tot de geheimen, want veel wat verborgen is wordt geopenbaard aan hen die waardig en rijp zijn.“

En met deze belofte van een inwijding, dit intens geloof aan een werken van goddelijke kracht in de mens, verklinkt ook deze stem en wordt de stem hoorbaar van hem, die thans de nieuwe tijding op de wereld brengt. Zijn boodschap is zo mogelijk nog eenvoudiger, haast kinderlijk: „Gij kinderen van God, u leeft op deze wereld. De wereld is u niet gegeven als een slavenketen, een juk of last, te zwaar haast om te dragen. Maar als een oord van vreugde, een eeuwige tuin van spel en ervaring, waaruit ge zo dadelijk terug kunt keren tot de lichtende dreven, die u hebben voortgebracht. Weet wel dat niets op deze wereld u belangrijk is buiten het begrip en de liefde, buiten het begrip en de eenheid. Ken geen vijanden, maar zoek u vrienden en maak u vrienden. Ken geen ondraagbaar leed, maar zoek en erken in u de kracht, die al in de wereld kan verkeren tot vreugde, zelfs de zwaarste lasten.“

„En luister wel naar mijn woorden“, zo zegt die stem van de wereldleraar. „Ik heb mijn rechten aanvaard. Mijn tochten hebben mij gevoerd door delen van de wereld, waarin ik heb geleerd omtrent zorgen en lijden, maar ook ben ik doordrongen in de oude filosofieën der mensheid, de inwijdingsgeheimen van de meest verborgen groepen. Ik heb mijn stem reeds laten horen, maar ik heb geleraard als mens. De tijd is nabij dat ik één zal worden met het licht dat mij zond en zal spreken niet als mens, maar als licht. Bereidt u voor en verheugt u, want waarlijk ik baan u het pad, dat vergeten is en vergroeid door menselijke gevoelens, menselijk denken. Ik geef u de weg, die oud is en altijd nieuw. Ik zal met u zijn en u voeren en zo ge mijn stem niet hoort en mijn woorden niet vernoot, zo nog zal ik spreken in uw harten. Want ziet, ik heb gehuwd het licht en de lichtende kracht en met de lichtende kracht heb ik gehuwd uw wereld en uw mensheid. Weest voorbereid, opdat ge mijn woorden zult verstaan. Weest voorbereid opdat ge de daden en de gedachten zult samensmolten tot eenheid en vervullen het werkelijk doel van uw bestaan op deze wereld.“

Dit is een Kerst-boodschap, vrienden, van een stem van een wereld-leraar, een stem wiens stellingen ge ongetwijfeld nog vaak zult horen, met of zonder vernoeming van zijn persoonlijkheid. Maar ook hij vormt slechts één van de drie groepen die op aarde werkzaam zijn.

Dan zijn er de vier krachten, de vijf krachten zelfs van het licht zelf. Hoe zou ik u die stemmen kunnen weergeven, die zijn als een ijle vogelroep, als een leeuwerik, die naar de zon gaat en verloren in het licht nog jubelt naar de aarde? Ik kan alleen trachten u iets weer te geven van wat leeft in onze komst naar de wereld. Wij kunnen de vreugde en de harmonie en de eenheid. Wij zingen het lied van de eeuwige verbondenheid. Wij zingen het lied van de vrijheid die in de mens bestaat, hem vrijelijk doet opgaan in het licht. De vrijheid die de geest het totaal der schepping geeft en toch vrede met het deel dat hij werkelijk daarvan is. Wanneer de getijden van het Al aanrollen als een lichtende zee en zo een wereld beroeren, zo wordt daar licht herboren. Wanneer zo'n getij aanrolt, daar waar geen werelden zijn, zo worden zonnen geboren, want altijd is er een geboorte, een her-ontstaan van licht door heel het Al, daar waar het getij van de lichtende krachten de werelden en materie beroert. Weest voorbereid, want de eerste golven spoelen reeds aan aan het strand van de tijd.

En dieper, als een achtergrond, als een sonore klokkentoon die ergens uit de verte komt, klinkt de stem van een tweede golf: Wij zijn licht en wij kennen de waarheid. Wij zijn wet en toch genade. Wij zijn recht en rechtvaardigheid en toch de al-omvattende liefde. Wij komen tot u in recht en rechtvaardigheid, maar brengen u de liefde zonder grens, die het menselijk omhulsel doet verbleken voor de glans van de ziel, die vrijelijk opgaat. En daarachter, als het suizend geluid van de wind in de middag, wanneer de bomen rusten in de zomer, klinkt de zang van het lichte, een zang haast niet te omschrijven, een samenklinken van kristallen tonen, een gemurmel van een menigte en het geweld van een ster, die, pas geboren, tracht planeten te baren. Ik kan het u niet omschrijven dat lied, maar wat de aarde beroert, daaraan zal ik trachten woorden te geven!

Al is eeuwig, Al behoort tot Al en één zijn alle dingen, één met het licht en één met de kracht, één macht, één werkelijkheid, één leven. En al wat gij kent als punten in leven en macht is slechts verdeeldheid van uw wezen, ~~Maar~~ eens zult gij één zijn. Eenheid in elke vorm, eenheid in elke kracht, eenheid die de nacht dooft en het licht doet terug trekken tot uit nacht en licht tezamen de werkelijkheid wordt geboren. Wij brengen de aarde nieuwe werkelijkheid.

Maar ik kan deze stemmen nog weergeven. Hier mag ik bode zijn, monitor zoals is gezegd, Maar hoe kan ik die laatste stem van hen die tot de aarde gaan, die stem van die twee groepen samen, in één woord geven? Er bestaat geen enkel woord op aarde dat dit lied kan weergeven. Je zoudt het moeten roepen als een duizendvoudig "Liefde" maar dan in elke begripsvorm, in elke variatie voortdurend weer. Je zoudt er misschien iets van weergeven, iets van die kracht.

Het is of dat lied zegt: Je bent het bloed in het lichaam van een logos en daarom heeft dat lichaam je lief. Je draagt bewustzijn voor een wezen dat zich kent, waarin het bewustzijn zich wil spiegelen. Dáárom heeft het je lief. Je bent klein, zo zingt het, maar je bouwt het grote, want zonder jou zou het grote niet zijn, ook wij niet; en dáárom hebben we je lief. Je bent geschapen, maar je kunt scheppen; en daarom hebben we je lief."

Het is een voortdurende stortvloed, waarin elk begrip steeds weer herhaald, weerklinkend, toch nog doet beseffen dat geen woord en zelfs geen gevoelswereld voldoende is.

En wat moet ik u zeggen van hen, die uit hun scheppende hoogte (zo lichtend dat hun licht voor ons alweer duister wordt, waar we het nog niet kunnen aanvaarden en zien), ook zich richten tot de wereld? Wat moet je van hen zeggen? Als je de invloed ondergaat en probeert ze te interpreteren, het is zoiets als "lijden en vreugde worden samengesmeed tot eenheid en worden weten," Uit smart en ongeduld wordt vervulling geboren, uit strijd volmaaktheid. Het is een voortdurende belofte van wording en groei, het is als vier jaargetijden in één moment uitgedrukt en meer, maar dat kan ik u niet weergeven. Ten hoogste kan ik u, vóór ik afscheid neem, nog iets zeggen van mijn eigen wereld, mijn eigen groep dus en onwillekeurig misschien ook van mijn eigen taak.

Gij mensen, gij droomt van inwijding. Ge droomt van het geheim, dat u wordt gegeven en de sleutel; maar ge bezit al deze dingen. Wij kunnen u niet inwijden in een nieuw pad, maar wij trachten u ziende te maken, daar waar ge blind zijt. We trachten u beheersing te geven en kracht, daar waar ge meent zwak te zijn, en alleen te moeten ondergaan. We willen zijn de kracht van uw leven en het bloed dat in uw aderen klopt a.h.w. ook. We willen zijn de gedachte die u vrijmaakt en de verluchting, de zucht die een ogenblik adem geeft, wanneer je onder spanning staat. We willen gelijk zijn ontspanning en vreugde en weten. We willen u bewust maken van wat ge zijt in uw eigen wereld.

Al deze krachten zijn geboren in deze dagen en in deze tijd. Ze waren er reeds lang, eeuwig misschien, maar in deze dagen hebben ze de wereld beroerd. In deze tijd nadert de vervulling. Zoals een Jezus'komst en leraarschap nieuwe wegen en hemelen schein te openen voor mensen, die deze reeds lang in zich droegen, maar niet wisten hoe te gaan, zo brengt deze tijd de kennis, het bewustzijn, het vermogen, om wegen die je in je draagt en nog niet kent, te gaan en zo herboren te worden en jezelf te bevrijden.

En dat, vrienden, is mijn bijdrage voor deze morgen. Mag ik de wens uitdrukken, dat wij de geboorte van het licht gezamenlijk doormaken en dat uw arbeid en de onze als vrucht moge dragen de geboorte van de waarheid. Goedenmorgen.

-:-

Goedenmorgen vrienden.

Kerstmis is zo'n klein beetje het feest, waarin alle dingen samen-treffen, u, de geest, het licht, alle dingen, en omdat alle dingen sa-menkomen, vind ik dat ik er ook bij hoor. Maar vergeet één ding niet. Kerstmis zoals het vandaag aan de dag bestaat is geen feest om te lachen. Integendeel, het is het feest om diep in jezelf te voelen; om eerstens de bron van vreugde die in jezelf schuilt aan te boren, voordat je hem ook naar buiten laat komen. Ik zou dan natuurlijk kunnen gaan besluiten -want dat is mijn taak vandaag-met een heerlijk gedicht over dennegroen, kerststol en kalkoen, maar onwillekeurig ga ik daaraan voorbij, omdat ook ik iets hogers voel vandaag. Het zou niet passen om te spotten met de Kerstgebruiken, terwijl het grote Kerstgebeuren op het ogenblik zo in-tens nabij is aan die wereld. Mag ik het op mijn manier dan doen met het slotwoord? Ik zou willen zeggen:

Het Kerstfeest is als een kristallen bokaal, een graal, gevuld met levend licht dat klinkt en zingt en ieder die de plicht vervult, hult in een mantel van een lichte kracht, waardoor hij voort kan dragen tot aan het eind.

Tot aan de Mont Serrat, het heiligdom; het plaatsen daar, waar alle lijnen van het lot getwijnd een ridderronde vormen, die putten uit de eeuwigheid en kennen alle normen van tijdloos zijn in tijd.

Het Kerstfeest is een lichtend lied, dat zingt uit alle oorden. Het Kerstlied is een zang, die niet geboren wordt uit woorden en niet meer klinken kan zelfs in een mensentaal.

Het is het sidderend gevoel, dat het verhaal is van een kracht die uit oneindigheid tot mensen komt en hen geleidt tot eeuwig licht en verdergaan.

Het Kerstfeest is een mijlpaal door tijd en 's Heren wil geslagen in de schijn-eentonigheid van dagen,

die de mensheid leven heet.

Wie deze mijlpaal ziet

en wel beseft wie haar geslagen heeft, die weet: Nu kan ik lichter gaan.

Nu zal een kracht mij op mijn wegen dragen, indien ik kan verstaan

wat leeft hier in de lucht.

Kerstmis is als het gerucht dat, uit de eeuwigheid weerklinkend, tot de aarde dringt en wortelt schiet.

Kerstfeest is het niet, dat uit zich schept.

Het is de adept die voor het eerst de laatste grens vergeet, en voor het scheppend wonder zelf, Gods openbaring, treedt.

Kerstfeest is een geur, die zacht binnendringt in alle huizen, gevulde kerken en kluizen,

in bioscopen en theaters,

die doordringt in de mensenharten en leert hen voor een ogenblik te tarten onverdraagzaamheid.

Dit Kerstfeest, vrienden, is een licht zó sterk,

dat het haast te zwaar wordt om de volheid van het licht te dragen.

Ja waarlijk, ook in deze tijd geldt Kerstdag, dag der dagen.

Men tikkeltje sentimenteel voor mijn doen misschien, maar het is voor mij zo volledig lichtend en sterk, zó zeker dat we er allemaal onze portie van meekrijgen, dat ik bijna m'n waardigheid zou vergeten en als een heilsoldaat "Halleluja" roepen. Zo diep voel ik deze vreugde aan. En dan mag u wat mij betreft zeggen: "Nou, nou, Henri was van slag". maar ik geloof dat de grote slag begint, de slag van licht tegen duister, van innerlijke kracht en vermogen tegen menselijk onvermogen, menselijk onbestzijn. En ik kan maar één ding zeggen: Ik ben dankbaar dat ik dit mag meemaken en, zij het dan waarschijnlijk niet met de ernst die men van een strijder van het licht verwacht, zal ik op mijn plaats zijn en meevechten tot het laatste toe. Want ik weet: dit is het begin van de zegepraal van het licht voor lange tijd.

En dan met of zonder Kerstsfeer geldt voor mij werkelijk vandaag en in deze dagen: "Er is een Kind geboren. De Christusgeest leeft weer op aarde en de kracht der engelen openbaart zich weer in sfeer en mensheid." Nou ja, er zijn misschien mensen, die veeleisender zijn, maar voor mij is het meer dan genoeg.

Vrienden, ik wens u een zalig Kerstfeest, een gelukkig Kerstfeest, maar boven alles dat u ook maar een tiende van die vreugde van licht moogt kennen, zoals wij die in deze dagen ondergaan. Het is zoiets als de zekerheid: Nu zullen wij slagen in het vervullen van onze taak. Ik wens u allemaal een prettig en een lichtend Kerstfeest, kracht en sterkte en vooral ogen, die langzaam opengaan voor het vele lichtende en goede, dat achter die stoffelijke ~~verwarringen~~ verwarringen van uw wereld op het ogenblik aan het werk is en steeds merkbaar zal worden.

:--:

